

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Milana Karabína a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci obvineného Ľ. D., pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák., prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom dňa 24. novembra 2010 v Bratislave dovolanie obvineného Ľ. D., podané prostredníctvom obhajcu JUDr. P. D. proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 27. mája 2010, sp. zn. 3 Tos 56/2010, a rozhodol

t a k t o :

Podľa § 382 Tr. por. per analogiam s použitím § 368 ods. 1 Tr. por. dovolanie obvineného Ľ. D. **s a o d m i e t a.**

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Okresného súdu Žilina zo dňa 30. júna 2008, sp. zn. 1T 74/2008, bol Ľ. D. uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. a odsúdený k trestu odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok, pričom s použitím § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., § 50 ods. 1 Tr. zák. mu súd výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odložil na skúšobnú dobu v trvaní 1 (jeden) rok. Poškodenú L. B. súd podľa § 288 Tr. por. odkázal s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 30. júna 2008.

Okresný súd Žilina uznesením zo dňa 10. mája 2010, sp. zn. 1T 74/2008, vyslovil podľa § 50 ods. 4 Tr. zák., že sa podmiennečne odsúdený Ľ. D. v skúšobnej dobe podmiennečného odsúdenia neosvedčil, a preto trest odňatia slobody, ktorý mu bol uložený vyššie uvedeným rozsudkom Okresného súdu Žilina v trvaní 1 (jeden) rok vykoná.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. ho súd pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. V odôvodnení okresný súd uviedol, že má za preukázané, že odsúdený Ľ. D. v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia, ktorá mu plynula od 30. júna 2008 do 30. júna 2009, nevedol riadny život, nakoľko sa v dňoch 8. marca 2009 a 20. marca 2009 dopustil pokračovacieho prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák., za ktorý bol rozsudkom Okresného súdu Žilina zo dňa 10. februára 2010, sp. zn. 35T 7/2010, odsúdený k trestu povinnej práce vo výmere 150 hodín. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 10. februára 2010.

Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením z 27. mája 2010, sp. zn. 3Tos 56/2010, sťažnosť odsúdeného Ľ. D. proti vyššie citovanému uzneseniu okresného súdu podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. zamietol.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podal obvinený Ľ. D. (ďalej tiež „dovolateľ“) písomným podaním zo dňa 30. júna 2010, doručeným Okresnému súdu Žilina dňa 1. júla 2010, prostredníctvom zvoleného obhajcu JUDr. P. D. (plná moc založená v spise na č. l. 151) dovolanie.

V dovolaní dovolateľ konkrétny dovolací dôvod neuviedol. Z obsahu jeho dovolania vyplýva, že spochybňuje správnosť a zákonnosť oboch súdnych rozhodnutí. Dovolateľ tvrdí, že súdy pri rozhodovaní o jeho neosvedčení sa v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia a premene trestu na nepodmienený bez ďalšieho vychádzali len z rozsudku Okresného súdu Žilina zo dňa 10. februára 2010, sp. zn. 35T 7/2010, právoplatného dňa 10. februára 2010, ktorým súd schválil dohodu o vine a treste, ktorú dovolateľ uzavrel dňa 13. januára 2010 s prokurátorom Okresnej prokuratúry v Žiline. Dovolateľ v dovolaní poukázal na okolnosti, za akých došlo medzi ním a prokurátorom k uzavretiu dohody o vine a treste. Uviedol, že k dohode pristúpil len v snahe vyhnúť sa komplikáciám vyplývajúcim z pokračovania trestného stíhania, hoci sa z oboch skutkov necítil byť vinným, domnievajúc sa, že k premene trestu nedôjde, lebo jednak prokurátor už dňa 11. septembra 2009 vyjadril súhlas s osvedčením sa dovolateľa v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia v trestnej veci sp. zn. 1T 74/2008, a tiež preto, lebo dostal „iba“ trest povinnej práce. Navyše ho prokurátor pri konaní o dohode o vine a treste nepoučil o tom, že uzavretie dohody a jej následné schválenie súdom bude mať priamy vplyv na premenu trestu, lebo ak by tak prokurátor spravil, tak by dovolateľ k dohode určite nepristúpil. Podľa dovolateľa súdy nezohľadnili

ani jeho námietku, že v konaní vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 35T 7/2010 bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu, keď súd ním zvoleného obhajcu jednak nepredvolal na verejné zasadnutie, a ani mu nedoručil rozsudok, z ktorého dôvodu podáva aj vo veci vedenej na Okresnom súde Žilina, sp. zn. 35T 7/2010, dovolanie.

K podanému dovolaniu sa písomne vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry v Žiline, ktorý uviedol, že dovolanie je potrebné považovať za nedôvodné, lebo neobsahuje ani jeden z dôvodov dovolania uvedených v § 371 ods. 1 Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) zistil, že dovolanie bolo síce podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), v zákonnej lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1 Tr. por.), ale súčasne aj to, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo dovolanie bolo podané proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné (§ 368 ods. 1 Tr. por.). Z tohto dôvodu preto nebolo ani účelné postupom podľa § 379 ods. 1 Tr. por. odstraňovať nedostatok podania spočívajúci v tom, že dovolateľ v rozpore s ustanovením § 374 ods. 2 Tr. por. neuviedol konkrétny dôvod dovolania podľa § 371 Tr. por., hoci je povinný tak učiniť.

V zmysle § 368 ods. 1 Tr. por. možno dovolanie podať len proti rozhodnutiu súdu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení zo dňa 14. júna 2006, sp. zn. 3 Tdo 5/2006 (*uverejnenom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky číslo 2/2007 pod por. č. 19, str. 20 a nasl.*) skonštatoval, že rozhodnutím, ktorým bola vec právoplatne skončená, treba podľa § 368 ods. 1 Tr. por. rozumieť právoplatné rozhodnutie súdu vo veci samej, ktorými je

1. rozsudok alebo trestný rozkaz, ktorým bol obvinený uznaný za vinného a bol mu uložený trest, resp. ochranné opatrenie, alebo bolo upustené od potrestania,
2. rozsudok, ktorým bol obvinený oslobodený spod obžaloby,
3. uznesenie o zastavení trestného stíhania,
4. uznesenie o postúpení veci inému orgánu,
5. uznesenie o uložení ochranného opatrenia,
6. uznesenie o podmiennečnom zastavení trestného stíhania,
7. uznesenie súdu o schválení zmiernosti a zastavení trestného stíhania,

8. rozsudok o schválení dohody o vine a treste v obmedzenom rozsahu – § 334 ods. 4 Tr. por.,
9. rozhodnutie, ktorým bol zamietnutý riadny opravný prostriedok proti rozsudku alebo uzneseniu uvedenému sub 1 až 7.

V odôvodnení ďalej okrem iného najvyšší súd uviedol, že Trestný poriadok síce nevymedzuje pojem vec právoplatne skončená, ale z výkladu jeho ustanovení § 368 až § 392 (o dovolaní) je logické prijať záver, že uvedený pojem naplňajú len rozhodnutia týkajúce sa merita veci, teda rozhodnutia, ktorým sa končí trestné stíhanie obvineného ako celok. Odporovalo by logickým zámerom zákona (Trestného poriadku), ak by mimoriadnym opravným prostriedkom – dovolaním – bolo prípustné napadnúť aj iné rozhodnutia súdov prvej či druhej inštancie nie vo veci samej, teda tie, ktorými bolo rozhodnuté len o parciálnych otázkach. Takými sú z pohľadu celého trestného stíhania rozhodnutia upravujúce procesný postup, pribratie do konania, uloženie pokuty a mnohé ďalšie. Tieto rozhodnutia majú vlastný režim opravných prostriedkov, pokiaľ ich zákon vôbec pripustil. Dovolanie, ako mimoriadny opravný prostriedok, má teda v trestnom procese výnimočné postavenie a bolo by nelogické jeho osobitný štatút narúšať aj možnosťou napadnúť tiež parciálne rozhodnutia, ktorých zákonnosť a dôvodnosť (aplikácia) je posudzovaná napokon v celkovom kontexte pri rozhodovaní in merita. Pripustenie možnosti určitej parciálnosti dovolania by napokon so sebou prinieslo aj nezodpovedné predlžovanie trestného stíhania, čo odporuje aj tendencii Trestného poriadku (ako vyplýva aj z rôznych lehôt) trestné veci prejednať a rozhodnúť v primeranej lehote (§ 2 ods. 6, ods. 7 Tr. por.).

Vychádzajúc z vyššie uvedenej rozhodovacej praxe, od ktorej niet dôvodu sa odchýliť ani v tomto prípade, najvyšší súd konštatuje, že dovolaním napadnuté rozhodnutie o neosvedčení sa obvineného Ľ. D. v skúšobnej dobe podmieneného odkladu výkonu trestu odňatia slobody a premene tohto trestu na trest nepodmienečný nie je rozhodnutím vo veci samej, a teda nie je rozhodnutím, proti ktorému je dovolanie v zmysle § 368 ods. 1 Tr. por. prípustné.

Trestný poriadok v § 382 upravuje podmienky, za ktorých dovolací súd dovolanie uznesením na neverejnom zasadnutí odmietne bez preskúmania veci. Nepripustnosť dovolania tu ale ako dôvod na odmietnutie veci na neverejnom zasadnutí výslovne uvedený

nie je. Najvyšší súd preto na odmietnutie neprípustného dovolania obvineného Ľ. D. analogicky aplikoval § 382 Tr. por.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a citované zákonné ustanovenia Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 24. novembra 2010

JUDr. Juraj K l i m e n t, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Ing. Alžbeta Kóňová